

RUUR.

Wim, een officier van de vloot! (*beiden staan op.*)

VROUW BOUDEWIJSZ.

(*van het duin afvliegend.*) Mijn Jan! Mijn Jan! (*vliegt hem om den hals*)
 God, wat zie je er uit! En Dolf, mijn Benjamin, is die ook meê gekomen?

« Mijn Jan! Mijn Jan! »

JAN.

Neen, die kan nog niet, die is zijn neus kwijt.

VROUW BOUDEWIJSZ.

Heer in den Hemel! En je zegt me dat zoo rauw!

JAN.

't Is ook wat. De meester zei dat hij 't restant een beter fatsoen zou geven.

VROUW BOUDEWIJSZ.

En wat heb jij?

JAN.

Niets te beteekenen; maar u moet wat meer respekt hebben voor mijn arm.

RUUR.

Luitenant, met permissie, brengt u goede tijding?

JAN.

Dát zou 'k meenen. Weten jelui dan nog niets? Vier dagen zijn we slaags geweest, maar we hebben ten leste ze uit zee geklopt.

WILLEM en RUUR.

Leve Beste-vaêr! Leve Kees!